

послѣдувалъ е до нейдѣ първитѣ двама, като се отличава отъ тѣхъ съ свойственната нему краткостъ и наклонностъ къмъ повече славянизми. При второто издание на граматиката си (1844) той се явява съвършено привърженъ на руско-черковний языкъ, отказва се отъ употребението на членовѣтъ, приема всичкитѣ падежи и други граматически форми на този языкъ. Нему сѣ послѣдували К. Теодоровичъ и Г. М. Владикинъ, Пиперовъ (1845) и Фотиновъ Любословие (1846). Но съ това се свърши поприцето на така нареченниятъ Славяно-болгарскій языкъ.

По обще-употрѣбяваната азбука отъ поименованитѣ писатели на това време се състояла отъ слѣдующитѣ букви: а, б, в, г, д, е, ж, з, и, ѝ, к, л, м, н, о, п, р, с, т, у, ф, х, ц, ч, ш, щ, ѡ, ѳ, ѵ, ѥ, ю, я (ж, ч и ѡ) и гласнитѣ отъ тѣхъ се употрѣбавали доста различно и произволно.

Като отстъпление отъ общеприетия пѣтъ на първиятъ български писатели може да се вземе мнѣнието на В. Априлова (1836), който умолява „да образувамъ языкътъ си да бѣде по-лесенъ и по-гладъкъ или правиленъ“ . . . „Българскиятъ языкъ, прилага той, трѣбва да съхрани толкова само букви, колкото сѣ нуждни за да се произнеси, и да отхвърли всичкитѣ двойни писмена; азбуката ни да се състои отъ 24 писмена а, б, в, г, д, е, ж, з, и, к, л, м, н, о, п, р, с, т, у, ф, х, ц, ч, ш.

Приетитѣ членове тоже различно се употрѣбјавали, особено членътѣ за мѣжск. родѣ. Хаджи Иоакимъ употрѣбјавалъ *отъ*, Х. Павловичъ *о*, П. Беронъ и А. Стояновичъ *атъ* и *ятъ*. П. Сапуновъ *а* и *я*, а В. Неновъ *етъ* и *е*, за женск. *та*, за срѣдн. *то*, множ. *ти*, *те*, и *тѣ*.

* * *

Където преполовяването на сегашното столѣтие образуванието у Българитѣ престава да се води отъ гръцкитѣ училища, рускитѣ училища се отвориха за българскитѣ младежи. Откриванieto и разработването на нѣ-